

Την ίδια στιγμή πρόβαλε πίσω από την πλάτη της μά-
νας του ο Μάριος. Το πρόσωπό του φωτίστηκε.

— Γειά σου, Άννα!

— Έ... χμ, θα μπορούσες να μου δείξεις μερικές α-
σχήσεις;

— Πέρασε μέσα, κορίτσι μου. Και βέβαια μπορεί ο
Μάριος. Τα Μαθηματικά είναι η μανία του, είπε αντί γι'
αυτόν η μητέρα του χαμογελώντας και παραμέρισε να
περάσει μέσα η Άννα.

Ο Μάριος την πήγε στο δωμάτιό του.

— Παναγιά μου! Όλα αυτά τα βιβλία είναι δικά σου;
είπε η Άννα κοιτάζοντας ένα γύρω τους τοίχους με τα
ράφια.

— Εκτός από τα Μαθηματικά, η άλλη μου μανία είναι
το διάβασμα, της είπε χαμογελώντας πλατιά το αγόρι.
Εσύ διαβάζεις;

— Μόνο τα σχολικά.

— Τίποτα άλλο;

— Ε, *Μάσκα, Ταρζάν, Γκαούρ, Μικρό Ήρωα...*

— Εννοώ βιβλία, όχι τέτοια...

— Δεν έχω τίποτα άλλο.

— Αν θες, να σου δανείσω.

— Καλά. Δείξε μου τώρα τα Μαθηματικά, μην την
πατήσω μεθαύριο, και βλέπουμε αργότερα γι' αυτά.

Κάθισαν δίπλα δίπλα στο τραπέζι κι ο Μάριος, με σι-
γανή, απαλή φωνή, άρχισε να εξηγεί τα «μυστήρια» στην
Άννα.

— Έχεις μυαλό, Άννα, της είπε σε μια στιγμή. Να,
τα φοβήθηκες, γι' αυτό σε δυσκολεύουν. Τα πήρες από
φόβο.

— Τα κορίτσια στα Μαθηματικά είναι κουμπούρες.

— Έτσι λένε, μα δεν είναι. Τι πα να πει κορίτσι κι αγόρι; Το μυαλό είναι το ίδιο. Το δουλεύεις ή δεν το δουλεύεις.

— Ε, υπάρχει κάποια διαφορά. Γι' αυτό δε βλέπεις και μαθηματικές τόσο συχνά.

— Είναι η προκατάληψη, Άννα. Τέλος πάντων. Εσύ, πάντως, μπορείς. Τώρα, λύσε αυτή την άσκηση, να δω.

Για τότε πέρασε εκείνο τ' απόγευμα, ούτε που το κατάλαβε η Άννα. Ο Μάριος, με χαμηλή φωνή, διέλυε σιγά σιγά όλες τις απορίες της. Η μητέρα του μπήκε κάνα δυο φορές σιγανά στο δωμάτιο. Μια φορά για να φέρει το μαγκάλι με κάρβουνα, άλλη μια φορά για να τους φέρει ψωμί με θρεψίνα...

Όταν πια άναψαν τα φώτα, η Άννα σηκώθηκε να φύγει.

— Να 'ρθεις κι αύριο το πρωί, της είπε το αγόρι. Να κάνουμε κι άλλες ασκήσεις. Είσαι πολύ έξυπνη. Μ' αρέσεις.

Η Άννα κοκκίνισε. Τι σόι αγόρι ήταν αυτό; Τα λέει όλα έτσι, στα ίσια;

— Όμορφη κι έξυπνη! Συνήθως οι όμορφες είναι χαζές. Θα 'ρθεις;

— Αν μ' αφήσει η μάνα μου... μουρμούρισε εκείνη.

— Γιατί να μη σ' αφήσει; Αν θες, έρχομαι εγώ στο σπίτι σου. Εμένα μ' αφήνουν...

— Όχι. Άσε. Αν είναι, θα 'ρθώ εγώ. Γεια, και σ' ευχαριστώ.